

SEVAPLI ORUÇLAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn, ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr...

Kâne'n-nebiyyü kemâ ruviye an ebî hüreyrete radiya'llâhu anh, ennehû kân:

كَانَ أَكْثَرُ مَا يَصُومُ الْاِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسَ فَقِيلَ لَهُ
فَقَالَ الْأَعْمَالُ تُعْرَضُ كُلُّ اِثْنَيْنِ وَخَمِيسٍ فَيُغْفَرُ
لِكُلِّ مُسْلِمٍ إِلَّا الْمُتَهَاجِرِينَ فَيَقُولُ آخِرُوهُمَا
(حم. عن أبي هريرة)

RE. 542/10 (*Kâne ekseru mâ yesûmü'l-isneyne ve'l-hamîs. Fekîle lehû, fekâle: El-a'mâlû tu'radu külle'sneyni ve hamîs; feyağfiru liküllü müslimin, ille'l-mütehâcireyn. Feyekülü: Ahhirûhümâ!)* *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Aziz ve muhterem müslüman kardeşlerim!

Allah cümlelerinden razı olsun... Dünyanın ve âhiretin bildiğimiz bilmediğimiz her türlü hayırlarına cümlelerinizi nail eylesin... İki cihan saadetine mazhar eylesin...

Peygamber SAS Hazretlerinin hayatı bize nümunedir. İtiyatları, âdetleri, hareket tarzı, fiilleri, sözleri hareketleri bizim için ittibâ edilecek en güzel örneklerdir. Onun için Peygamber SAS'ın âdât-ı seniyyesini ve itiyatlarını anlatan, *Ramûzu'l-Ehâdîs* kitabının son bölümünü okumakla haftalarımızı geçirmekteyiz. Birkaç haftadır.

Bu rivayetleri okuyup izaha geçmeden önce, Peygamber SAS Efendimiz'in ruhuna âcizâne bizlerden bir hediye-i Kur'âniyye olsun diye; ve onun cümle âl'inin, eshabının, etbâının, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye; diğer enbiyâ ve mürselînin, evliyâullahın ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan ulemâyı muhakkikîn, meşâyih-i vâsılîn, verese-i nebî sâdât-ı turuk-ı aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Hocamız'ın ruhuna ve kendisinden feyz alıp yetiştiğimiz hocamız Mehmed Zâhid-i Bursevî Hazretleri'nin ruhuna hâsseten hediye olsun diye;

Bu beldeleri fethedip bize emanet bırakmış olan Fatih Sultan Mehmed Hân'ın ve mübarek ordusunun ve bu beldeleri düşmanlara karşı tekrar tekrar savunmuş ve kurtarmış olan şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına

hediye olsun diye;

Cümle hayır hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp ibadet ettiğimiz şu caminin bânîsi İskender Paşa'nın ve bu camiyi tekrar tekrar tamir etmiş, tecdit eylemiş, tevsî etmiş, genişletmiş olanların ruhlarına hediye olsun diye;

Ve nihayet uzaktan yakından bu caminin içine gelerek bu dersleri takip eden siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin, yakınlarının, dostlarının ruhlarına, temenni ettiklerinin dilediklerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Biz sağ olan yaşayan müslümanlar da ömrümüzü Rabbimiz'in rızasına uygun geçirelim, gaflet ve cehalet ile vakit zayi etmeyelim, sünnet-i seniyyeyi ihya ederek şehit sevaplarına nail olalım, Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak, yüzü ak, alnı açık varalım diye, bir Fatiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım:

.....

a. Pazartesi ve Perşembe Günleri Oruç Tutardı

Mukaddimedede metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'lEhâdîs* isimli hadis kitabının 542. sayfasındaki 10. hadis-i şeriftir. Ahmed ibn-i Hanbel, Hanbelî mezhebinin imamı, büyük alim ve hadisçi mübarek zât, Ebû Hüreyye RA'dan şöyle nakletmiş:¹

¹Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c. II, s.329, no:8343; Mizzî, *Tehzî-*

كَانَ أَكْثَرَ مَا يَصُومُ الْاِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسَ فَقِيلَ لَهُ
فَقَالَ الْأَعْمَالُ تُعْرَضُ كُلُّ اِثْنَيْنٍ وَخَمِيسٍ فَيُغْفَرُ
لِكُلِّ مُسْلِمٍ إِلَّا الْمُتَهَاجِرِينَ فَيَقُولُ آخِرُهُمَا

(حم. عن أبي هريرة)

RE. 542/10 (*Kâne ekseru mâ yesûmü'l-isneyne ve'l-hamîs. Fekîle lehû, fekàle: El-a'mâlû tu'radu külle'sneyni ve hamîs; feyağfiru liküllü müslimin, ille'l-mütehâcireyn. Feyekülü: Ahhirûhümâ!*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

(*Kâne ekseru mâ yesûmü'l-isneyne ve'l-hamîs*)
“Peygamber SAS Hazretleri, ekseriyetle *isneyn* ve *hamîs*, yani pazartesi ve perşembe günleri oruç tutardı. Pazartesi ve perşembe günleri, oruç tuttuğu zamanların ekseriyetini teşkil ederdi.”

Başka zamanlarda da tutardı, fakat ekseriyetle pazartesi, perşembe günlerinde oruç tuttuğu tesbit olunmuş. (*Fekîle lehû*) Meselenin mahiyetini anlamak için kendisine bu husus sorulmuş:

“—Yâ Rasûlallah! Niye özellikle bu günleri tercih ediyorsun? Bu günlere dikkat ederek oruçlu olmaya gayret ediyorsun?”

(*Fekàle*) Cevabında şöyle buyurmuş:

(*El-a'mâlû tu'radu külle isneyni ve hamîsin*)

bü'l-Kemâl, c.XXV, s.201, no:5213; Ebû Hüreyye RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.82, no:18065; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6824.

“Her pazartesi ve perşembe günleri kulların amelleri Rabbü’l-âlemîn’in huzuruna arz olunur. (*Feyâğfiru li-küllî müslimin*) Bugünlerde Allah her müslümanı, İslâm üzere olan kimseyi affeder, mağfiret eyler. (*İlle’lmütehâcireyni*) Birbirlerine küsüp ayrı duranlar müstesna; onları afv u mağfiret etmez. Müslüman olsalar da, mü’min olsalar da, imanın gereği olan amelleri işlemekte olsalar da, onların mağfiret olunmalarını geciktirir ve şöyle buyurur: (*Ahhirûhümâ*) ‘Onları tehir edin, şöyle kenara ayırın, geri bırakın!’ der.”

Bu hadîs-i şerîf hasendir, sağlam rivayetli bir hadîs-i şerîftir. Başka bir hadîs-i şerîfte de şöyle buyruluyor:²

إِنَّ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسِ يَغْفِرُ اللَّهُ فِيهِمَا لِكُلِّ مُسْلِمٍ إِلَّا مُهْتَجِرَيْنِ يَقُولُ دَعَهُمَا حَتَّى يَضْطَلِحَا

(.ه. عن أبي هريرة)

134/5 (*Inne yevme’l-isneyni ve’l-hamîs, yağfiru’llâhu fîhimâ liküllî müslimin illâ mühtecireyni, yekülü: Da’hümâ hattâ yastalihâ.*)

(*Inne yevme’l-isneyni ve’l-hamîs, yağfiru’llâhu fîhimâ li-küllî müslimin*)”Muhakkak ki, pazartesi ve perşembe gününde Allah her müslümanı mağfiret eder; (*illâ mühtecireyn*) ancak birbirinden küsüp, alâkayı kesip,

² İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.553, no:1740; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.55, no:24792; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.IX, s.410, no;8696.

uzaklaşmış iki müslümanı affetmez! (*Yekûlü: Da'hümâ hattâ yastalihâ*) Bunlar sulh oluncaya kadar, birbirlerine el uzatıp barışıncaya kadar bunları bırak!" der Cenâb-ı Hak.

Birbirine küsmüş sırt çevirmiş, birbiriyle alâkayı kesmiş, birbirine gidip gelmeyen, birbirinden ayrı duran bu iki müslüman barışırsa ne âlâ; buluşurlarsa, birbirlerini affederlerse ne âlâ. Olmazsa, "ikisini birden geriye bırakın" der. Her pazartesi, perşembe günleri Allâh'ın nice kulları affolunur da, birbirine küs olan, birbirinden uzak duran bu kişiler affolunmaz.

Bu hadîs-i şerîften çıkan ders nedir?

Peygamber Efendimiz pazartesi ve perşembe günleri çok oruç tutarmış, sebebini de beyan ediyor: Bu günlerde kulların amelleri Allâh'ın huzuruna takdim olunuyor; "Yâ Rabbi! Kulların şu günden şu güne şu amelleri işlediler." diye sunuluyor.

Kul da kendi ameli dergâh-ı izzete sunulurken oruçlu bulunursa, öyle önemli bir günde Allâh'ın sevdiği bir durumda olmaya dikkat etmiş olur. Ameli Rabbine arz olunurken;

"—Bu ameller kimin?" diye sorulunca;

"—Oruçlu filanca mü'min müslüman kulunun!" denilmiş olacak.

Burada herkesin bildiği bir hakikati parantez içinde mutlaka belirtmemiz gerekiyor. Allâh-u Teâlâ Hazretleri âyet-i kerimede;

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

(الحديد: ٤)

(*Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm*) “Nerede olursanız olun, Allah sizinle beraberdir.” (Hadid, 57/4) buyuruyor.

Bizimle olan da, her şeyimizi görür, her hâlimizi bilir, kendimize ait bilmediğimiz şeyleri de bilir. İşlediklerimizi de işleyeceklerimizi de bilir. Düşündüklerimizi de, yaptıklarımızı da, henüz daha düşünmediklerimizi de bilir. Hâli hazırda kalbimizin içinden geçenleri de bilir, ileride kalbimizin içinden ne geçeceğini de, hâlimizin ne olacağını da bilir. Öyle bir Rabbü’l-âlemîn ki her halimize her anımıza, her şeyimize sahip, her şeyimiz onun mâlumu. Bilmemesi, rubûbiyetine uygun düşmez. Bilmediği birtakım hadiselerin arkasından sürüklenen diğer mahlûkât, diğer yöneticiler işlere hâkim olamaz.

Kâinata, yıldızlara, aylara güneşlere, ışıkları milyonlarca milyarlarca senede dünyaya ulaşan gök cisimlerine bak. Hal diliyle;

“—Rabbü’l-âlemîn, Hâlik-ı Teâlâ mahlûkundan daha büyüktür.” diyor.

Büyüklerimizden bir tanesi böyle diyor. Mahlûkundan küçük olsa, gökyüzünün öbür tarafına yetişirse olur mu?

“—Hükmü o yıldıza erişemedi!”

Öyle şey olur mu? Hâşâ! Sümme hâşâ! Olacak şey mi?

Elbette Allah-u Teâlâ hazretleri bu kâinattan daha azametli, daha ulu, bu kâinatın her tarafına hâkim, her şeyini biliyor. Kullarının da her hâlini biliyor.

مَا خَلَقُكُمْ وَلَا بَعَثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ إِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ بَصِيرٌ

(لقمان: ۲۸)

(*Mâ halkuküm ve lâ ba'süküm illâ kenefsin vâhidetin*) [Sizin yaratılmanız ve diriltilmeniz, ancak tek bir kişinin yaratılması ve diriltilmesi gibidir. (*İnna'llàhe semîun basîr*) Unutulmasın ki, Allah her şeyi bilen ve görendir.] (Lokman, 31/28)

Hiç bir şey Zat-ı Celîli'ne zor gelmez. Bir kişinin yaratılmasıyla kâinatların yaratılması, bir insanın yaratılmasıyla binlerce, milyonlarca insanın yaratılması; bir insanın muradının verilmesiyle milyarlarca insanın dileğinin duasının dinlenip de muradının verilmesi onun için hiç fark etmez, aynı kolaylıktadır.

Elbette her şeyi biliyor da yalnız pazartesi, perşembe günleri yaptığımız ameller resmî işleme giriyor:

“—Şu namazı kıldı, şu hayrı yaptı, şu emr-i mârufu nehy-i münkeri işledi, şu cihadı yaptı, Allah rızası için şu masrafı gözden çıkardı, uykusuzluğa razı oldu, ibadet etti, gözyaşı döktü, müslümanların hizmetine koştu.”

Aşk olsun, mâşaallah! Şöyle haberler de sunulacak:

“—Şu günahı işledi, şu kabahati işledi, şu riyakârlığı yaptı, şu kusuru işledi, şu edepsizliği yaptı. Kimsenin görmediğini sandığı yerde şu günahlara bulaştı. Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisini görüp dururken şu yalanı söyledi, bir de yemin etti.” diye her hâli biliniyor ve pazartesi, perşembe günleri Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne arz olunuyor. Rabbü’l-âlemîn’in huzuruna çıkmadan, resmî işleme girmeden önce kul tevbe ederse, affolunur. Günahlar Rabbü’l-âlemîn’in huzuruna çıkmadan, kul tevbe ettiği için, ondan kurtulmuş olur. Demek ki elimizde fırsat var. Bir hata işledik mi hemen tevbe edelim:³

وَأَتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا

(ت. حم. والدارمی ك. هب. حل. عن أبي ذر حم. طب. ش. هب. كر. عن معاذ)

(*Ve etbii’s-seyyiete’l-hasenete temhuhâ*) “Bir kötülük yaptın; şeytana uydun, nefse uydun, tembellendin, zayıflık gösterdin. Bîçâre seni! Kabahat işlemişsin, tamam. Hemen arkasından bir iyilik yap ki o onu silsin.” diyor Peygamber

³Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.355, no:1987; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.153, no:21392; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.415, no:2791; Hâkim, *Müstedrek*, c.1, s.121, no:178; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.98, no:4022; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.245, no:8026; Ebû Nu-aym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.IV, s.378; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.379, no:652; Ebû Zer RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.236, no:22112; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.20, s.144, no:296; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.244, no:8023; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XVII, s.18, no:2004; Muaz ibn-i Cebel RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.89, no:5629; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.43, no:82; Suyûtî, *Câmiu’l-Ehâdis*, c.I, s.299, no:462; RE. 13/4.

Efendimiz. “Hemen bir hayırlı iş yap, hemen bir sevaplı iş yap, hemen Allah’ın bir başka emrinin peşine düş, onu yap ki o iyilik o kötülüğü silsin, yok etsin!” *Temhuhâ, mehâ, yemhû* “Öyle yaparsan siler.” Demek ki böyle yapmalıyız.

b. Cuma Günü Amellerin Arz Edilmesi

Bir başka rivayetten bildiğimiz önemli bir husus daha var:⁴

تُعْرَضُ الْأَعْمَالُ يَوْمَ الْأَثْنَيْنِ وَالْخَمِيسِ عَلَى اللَّهِ
وَتُعْرَضُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ وَعَلَى الْأَبَاءِ وَالْأُمَّهَاتِ
يَوْمَ الْجُمُعَةِ فَيَفْرَحُونَ بِحَسَنَاتِهِمْ وَتَزْدَادُ
وُجُوهُهُمْ بَيَاضًا وَإِشْرَاقًا فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُؤْذُوا
مَوْتَاكُمْ

(الحكيم عن عبد الغفور بن عبد العزيز عن أبيه عن جده)

RE. 253/1 (*Tu’radu’l-a’mâlü yevme’l-isneyni ve’l-hamîsi ale’llâh*) “Kulların amelleri pazartesi ve perşembe günleri Rabbü’l-âlemîn’in huzuruna arz olunur. (*Ve tu’radu ale’l-enbiyâi ve ale’l-âbâi ve’l-ümmehâti yevme’l-cumuati*) Cuma günleri de Peygamber Efendimiz’e ve büyüklerimize, ecdadımıza arz olunur:

‘—Bak senin ümmetinden filanca şahıs şu işleri

⁴Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü’l-Usûl*, c.II, s.260.

Kenzü’l-Ummâl, c.XVI, s.469, no:45493; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.307, no:991; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XI, s.292, no:10810.

yaptı... Bak senin zürriyetinden filanca şahıs şu işleri yaptı.’ diye, kendilerine bağlı olan bu kişinin dünyada yapmış olduğu ameller onlara gösterilir.

(*Feyefrahûne bi-hasenâtihim ve yezdâdü vücûhehüm beyâdan ve işrâkan*) “İyi amellerle onlar ferahlanır ve yüzlerinin beyazlığı, parlaklığı artar.” Dünyadaki yakını güzel şeyler, hayırlı, sevaplı işler yapmışsa, onların nurları ve sevinçleri artar:

“—Mâşallah! Bizim oğlan hacca gitmiş, güzel haccetmiş, haberi geldi.” diye bir sevinç, bir neşe...

“—Mâşaallah! Bizim oğlan hatim indirmiş, ruhumuza da sevabını göndermiş.” der, bir neşelenirler.

“—Bizim oğlan bizim namımıza kurban kesmiş, fukarâyı doyurmuş, cân u gönülden dua etmişler, mâşaallah!”

“—Bizim oğlan para sarf etmiş; Allah rızası için çeşme yaptırmış, köprü yaptırmış, cami yaptırmış. Bir talebenin elinden tutmuş, yetiştirmiş, büyütmüş, mâşaallah... Bir de bu geçtiğimiz hafta evlendirmiş, ev bark sahibi etmiş, mâşaallah!” diye sevinirler. Neşelenirler, nurları artar, kabirleri pırl pırl ışıldar, sevinçleri artar.

Aksine günahlar işlemişse, onlara o haberler gelince zavallılar o zaman çok üzülürler, gamlanırlar, ezâlanırlar, mütezzî olurlar. Yâni, sizin yaptığınız şeyler iyi ise, geçmişleriniz memnun olurlar; kötü ise, üzülürler.

Onun için, Peygamber SAS Efendimiz rivayetin sonunda şöyle buyuruyor:

(Fe'tteku'llàhevelâtü'zûmevtâküm) "Allah'tan korkun da, geçmişlerinizi ezâlandırmayın! Kabre konulmuş olan yakınlarınızı, büyüklerinizi ezâlandırmayın!"

Siz burada günah işliyorsunuz mezarda onların kemikleri sızlıyor, üzüyorlar, müteezzî oluyorlar, cefâ çekiyorlar, mahvoluyorlar, kahroluyorlar. Halbuki kendisi iyi insan, mü'min insan... Kabri müslüman kabri... Ama senin yaptığından orada kemikleri sızlıyor.

Bu da çok önemli bir hadisedir.

Ben bunu önemli bir hadise, önemli bir bilgi olarak görüyorum. "Üstümden bu vebal ve mesuliyet gitsin." diye bütün kardeşlerime her yerde bunu naklediyorum. Birisinin anası babası ölmüş, bu da evlat olarak onlara iyilik yapmak istiyor. O zaman müslüman olsun, has müslüman olsun! Onlara en büyük iyilik o...

"—Dedemi seviyorum, babamı seviyorum... Rahmetli anama hayranım, ona bayılıyordum. Ah sağ olsaydı." diyor.

Tamam, ona iyilik yapmak istiyorsan, burada iyi insan ol, günahlara dalma! Bir bilsen, günahlara daldığın zaman senin yüzünden nice insan zarar görüyor. Sen sadece kendini yaktığını mı sanıyorsun? Nice insanları ezâlandırıyorsun, nice insanları ağlatıyorsun!

Onun için insanların biraz da vefa borcuyla, biraz da geçmişlerine olan saygısından sevgisinden

acımasından dolayı günahlardan çekinmesi gerekiyor.

“—Şunu yapmayayım da anam kabirde üzülmesin! Cuma günü ona söylenecek. ‘Dinle bak! Senin edepsiz oğlan dünyada ne haltlar karıştırdı.’ diye.”

Tabi o da ezilecek, üzülecek, sızlanacak;

“—Ah, Evladım! Ey oğul! Ben seni böyle mi yetiştirmiştin? Bunu da mı yapacaktın?” diyecek, sen onun farkından değilsin.

Duysan pişman olursun, ağlarsın da, “Artık yapmayayım!”

dersin ama, bilmediğin için yine aynı günahı işlemeye devam ediyorsun.

Muhterem kardeşlerim!

Bu nokta da çok önemli... Bilin ki sizin yaptığınız ameller cuma günlerinde ana babalarınıza da, büyüklerinize de, hocalarınıza da, peygamberlerinize de arz olunacak.

O bakımdan günahlardan kesilmek, günahlardan uzak durmak, haramlara bulaşmamak en önemli işlerimizden biridir. Bunun pek çok faydasından birisi de geçmişlerimizin ruhlarını şâd etmektir, onların ruhlarını muazzep etmemektir.

c. Günah İşlemenin Zararı

“—Günah işlemenin başka ne zararı var?”

Günahı işleyen kimse sadece kendisi zarara uğramıyor. Günahı işleyen kimseden başka çeşitli şahıslara da o günahın ucu dokunuyor, zarar veriyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁵

الذَّنْبُ شُوْمٌ عَلَىٰ غَيْرِ فَاعِلِهِ إِنَّ عَيْرَهُ أُبْتُلِيَ بِهِ
وَإِنْ اغْتَابَهُ أَثِمَ وَإِنْ رَضِيَ بِهِ شَارَكَهُ

(الدیلمی عن أنس)

208/17 (*Ez-zenbü şü'mun alâ gayri fâilihî*)
“Günah o kadar uğursuz bir şeydir ki, işleyenden başkasına da zararı dokunur:

1. (*In ayyerehû, übtüliye bihî*) “Eğer bir kişi bir günahkârı işlediği gûnahtan dolayı kınar ayıplarsa, Allah döndürür, dolaştırır, o günahı o insana işlettirir, onu mahcub eder. Ayıpladığı kimsenin yaptığı hatayı ona yaptırtır.

“—Tüh be, yazıklar olsun! Öyle iş de yapılır mı, mahvettin ortalığı.” gibi sözlerle ayıpladı değil mi?

Bazen böyle şeyler duyarız. Böyle ayıplarsa, yandı.

Sen misin o günahkâr kulu ayıplayan! Senin de başına gelsin de gör bakalım! Sen doğru yolda durmayı kendi meziyetin mi sanıyorsun? Allah başına belayı bir sarsın da, şeytanı başına bir musallat etsin de, o günahı sen bir işle de gagan yere insin. Gör bakalım! O zaman başkasına dil uzatacak halin kalır mı?” diye ayıplayan insana ceza olarak ayıpladığı şeyin aynısını yapmak yazılıyor.

Onun için bizim köylerde, Anadolu’da şöyle

⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.249, no:3169; Enes ibn-i Mâlik RA’dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.145, no:5536.

tabirler vardır:

“—Kınadım başıma geldi. Ayıpladığım şey oldu. Sevmediğim ot burnunum dibinde bitti.” derler.

“—Filancanın kızı filancaya kaçmış. Tüh tüh tüh! Öyle çocuk mu yetiştirilir?” der, yarın öbür gün kendi çocuğu da kaçar.

Neden? Çünkü ayıpladı.

Aman kardeşlerim, bunu Peygamber SAS bildiriyor; günahkârı ayıplamayın!

“—Ne yapacağız o zaman? Allı pullu, kırmızı mumlu tebrik mi göndereceğiz?”

Hayır! Dua edeceksin, onun nâmına sen de üzüleceksin. “Bak insanoğlu ne kadar zayıf!” diyeceksin, korkacaksın.

“—İnsanoğlunun Allah’a isyan etmemesi gerekiyor ama ne hatalar yapıyor, ben de yapabilirdim. Aman yâ Rabbi! Beni o hataya düşürme, bu kardeşimi de kurtar, bunun suçunu da affet!” diyeceksin.

İslâm’ın mantığı bu... Ayıplarsan olmaz. O onu ayıplıyor, o onu ayıplıyor; ceza olarak aynı şey onun da başına geliyor.

2. (*Ve in radiye bihî, şârekehû*) “Eğer onun işlediği günaha o da razı olursa, rıza gösterirse, o zaman da günahı yapmış gibi günah kazanır.”

Birisinin bir günahı nakledildiği zaman bazı kimseler;

“—E ne olmuş yani, varsın işlesin! Ben olsam ben de yapardım. Bence bir mahzuru yok.” diyorlar. Aynen onu işlemiş gibi günaha ortak olurlar.

“–İşlemedi yahu?”

İşlemedi ama razı geldi. Küfre rıza küfürdür. Günaha rıza da, günahı işlemiş gibi günaha ve belâlara sokuyor.

Minibüse bindik, geliyoruz; birisinin düğünde davul zurna getirdiği, çengi getirdiği anlatılıyor. Düğün sahibinin de çocuğunun evlenmesi aşkına rakı içtiği söyleniyor. Dinleyen kişi de;

“–Tabi ya! İnsanın bir tane, iki tane çocuğu var. Ömürde bir defa oluyor, ben de olsam öyle yapardım.” diyor.

Tamam, ayvayı yedin sen! Sen şimdi minibüsün içinde lıkır lıkır rakı içmiş kadar günaha girdin! Aynen o adam kadar günaha girdin.

“–Hocam, elimi bile değdirmedim. Kokusunu bile koklamadım...”

Koklamadın ama midene gitti bile, defterine yazıldı! Onun için, razı olmak da yok.

Yetmiş küsur yaşına gelmiş, sakallı, hacca gitmiş adam;

“–Bu bahçe çok güzel!” diyor.

Bir ormanlık alanda mesire yeri var, adamın mülkü. Oraya Mehmed Zâhid Hocamız’ı çağırılmış; ben de onun kuyruğunda, kenarında, kanadının altında gitmişim.

“–Burası çok güzel değil mi, hocam?” diyor.

“–Güzel!” diyor, Hocamız.

“–Manzaralı yer değil mi?”

“–Manzaralı... Çamlar var, havası güzel, içinde

bir de pınar var, iyi de su çıkıyor, güzel.” diyor.

“—Bizim torunlar kız arkadaşlarıyla buraya gelirler, eğlenirler. Ne yapacaksın, gençlik!” diyor.

Sen 79 yaşında o gençlerin işlediği günahı işledin, defterine yazıldı. Çünkü razı geldin.

Razı gelmek var mı? Razı gelmek olur mu?

Yapmamaları gerekiyor. Sen onun dedesisin, hacı dedesisin, yaptırtmayacaksın! Hem oraya kız arkadaşlarıyla geldiğini, fink attıklarını biliyorsun, hem de “Gençliktir, yapar.” diyorsun! Öyle şey olur mu?

Asıl hüner gençlikte günah işlememek. İhtiyarlıkta işle desen, adamı arkasından itsen, yine işleyemez. Çünkü tâkati yok; dizi titriyor, başı ağrıyor, elini kaldırmaya mecali yok. Asıl mühim olan gençlikte Allah’a kulluk etmek!

“—Kim gençliğinde Allah’a kulluk ederse, kim Allah’a âsî olmadan gençlik devresini geçirirse, Allah-u Teâlâ onu Arş-ı Âlâ’nın gölgesinde nurdan minberlerde oturtup, mahşer gününün sıkıntılarını ona tattırmadan, sezdirmeden cennetine sokacak.”

“—Gençtir, yapar...”

Öyle saçma şey olur mu? Olmaması gerekiyor, yapılmaması gerekiyor. O bakımdan günaha razı gelmek de yok, ayıplamak da yok!

Ayıplayamayacaksın, başına gelmesin diye... Razı olamayacaksın, o günahın aynısı sana da yazılmasın diye... Ne kalıyor: Acımak kalıyor, kurtarmak için çalışmak kalıyor.

3. (Ve iniġtâbehû esime) “Gıybetini yaparsa, anlatırsa, o zaman da günahkâr olur.”

“—Ahmet Efendi şöyle yapmış... Mehmet Efendi böyle yapmış.” diye gıybet ettiği için günaha girer. Bu sefer de gıybet günahını alır.

Demek ki isim zikretmeyecek; küfre, günaha rıza göstermeyecek, ayıplamayacak. Ne yapacak? Mümkünse kabahati örtecek.

Büyüklerimiz bazı kaideler koymuş, kalın harflerle yazmışlar: “—Bazı şeylerin şuyuu, vukuundan daha beterdir.”

Bir şey olmuş bitmiş; örtersen, hiç kimse bilmezse zararı o kadarcık yerde kalır.

Çernobil’de bir nükleer patlama oldu.

Ne yaptılar? Çernobil’i betona gömdüler, üstüne beton attılar. O radyoaktivite kendi kendine aşağıda gömülü kaldı.

Açsaldı ne olurdu? Şayi olsaydı, yayılsaydı ne olurdu?

Mahsullerin tohumları kuruyacaktı. Burada Trakya’da birkaç sene ayçiçekleri bitmedi. Buğdaylar bitmeyecekti, meyveler olmayacaktı; insanlar radyasyonu alacak, kanser olacaktı, ölecekti. Demek ki yayılması daha beter olacaktı.

Bir günahı örtersen, kapatırsan, zararı olduğu yerde mahdut kalır; yayarsan, şuyuu vukuundan beter olur.

“—O öyle yapmış, bu öyle yapmış.”

O ona söylüyor, o ona söylüyor. Kızılderili tamtamları gibi her tarafa yayılıyor. O zaman

günahın şöhreti daha beter oluyor. Bir tane iken, sen bunu dallandırdın, budaklandırdın, yaydın. Sıyrık küçüktü, kocaman bir yara haline geldi. Onun için örteceğiz.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁶

مَنْ سَتَرَ عَوْرَةَ أَخِيهِ الْمُسْلِمِ سَتَرَ اللَّهُ عَوْرَتَهُ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ

(د. عن ابن عباس)

(*Men setera avrete ahîhi'l-müslimi, seta'llàhu avretehû yevme'lkıyâme*) “Bir kimse müslüman kardeşinin ayıbını örterse, Allah da kıyamet gününde onun ayıplarını örter; mahşer halkına göstermez, setreder.”

Örteceğiz, bir... İkincisi; ayıplamayacağız, dua edeceğiz. Üçüncüsü; yapılmamasını sağlamak için emr-i mâruf, nehy-i münker yapacağız, nasihat edeceğiz.

İslâm'ın güzelliklerinden birisi de bir şeyin vuku bulmasından evvel aldığı önlemlerdir, tedbirlerdir. İslâm'ın en güzel, muhteşem, şâhane güzelliklerinden biri de budur. Bir şeyin yapılması kötü ise, İslâm onun etrafında bir yığın tedbirle, bir yığın önlem alarak onun yapılmasını önler.

Diyelim ki kadının ve erkeğin nikâh dışı bir ilişki

⁶ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.440, no:2536; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.248, no:6381; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.253, no:2797; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.373, no:22383.

içinde olması büyük günah. Ortada nikâh yok, bu büyük bir günah! Bu büyük günahın engellenmesi gerekiyor.

İslâm dini ne yapıyor?

Nâmahreme gözüyle bakmayı bile haram kılıyor. O tarafa adım atmayı yasak kılıyor, yerine bile gitmeyi engelliyor. Haremlik selamlık koyuyor, kaideler usuller koyuyor. Kadına örtünmeyi emrediyor.

“—Allah bu kadar güzel yaratmış beni!”

Olmaz! İşte bu güzelliklerin hepsini örteceksin, o güzellikleri saklayacaksın. Güzel bir mücevher güzel bir kutunun içinde olur. Onları güzel bir kutunun içinde saklayacaksın. Açılıp saçılmasına engel oluyor.

“—Öbür taraf dayanamaz.” diye bu tarafı engelliyor, “Sen kapanacaksın!” diyor. Öteki tarafa da, “Sen de başkasına bakmayacaksın!” diyor.

“—Bir insanın bir evin penceresinden bakması, içine girmesiyle müsavi, eşit derecede günahdır.”

“—Perde açılmış, baktım.”

Perdeyi açan zaten bir kabahat işlemiş, sen içeri baktın ikinci kabahati işledin.

İslâm öyle. Bakmayacaksın!

“—Gözüm kayıverdi.”

Gözüne sahip olsaydın, dikkat etseydin!

Hatırlıyorum; biz küçükken, lisedeyken buradan

kalkardık, trenle Haydarpaşa'dan Erenköy'e giderdik. Bizim evimizde alışılmamış bir durum, sizin evinizde de alışılmamıştır. Perdeler kapanır. Perdeler içerisinin görünmemesi içindir, kapanır. Biz trende bakardık; adamlar pencerelerini güzelce açmışlar, "gelen geçen herkes görsün" diye masalarını koymuşlar, yiyorlar içiyorlar.

Nasıl hayret ederdim. Allah Allah! Akşam olmuş, elektrikleri yakmışlar sanki mobilya dekorasyon mağazasının teşhir salonu gibi her yeri açmışlar. O zaman bu pencere niye, bu perde niye?

Başkasının görmesini sağlıyorlar, ışıkları da yakmışlar.

İslâm açmayı da bakmayı da yasaklamış, tesettürü emretmiş. Mesela diyor ki:

وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ
حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ

(الأحزاب: ٥٣)

(*Ve izâ seeltümûhünne metâan fes'elûhünne min verâi hicâb*) "Peygamberin hanımlarından bir şey istediğiniz zaman, perde arkasından isteyin! (*Zâliküm atheru ve likulûbüküm ve kulûbihinne*) Böyle davranmanız hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temizdir." (Ahzâb, 33/53)

Onlar Peygamber hanımları, Peygamber hanımları ile kötülük bahis olmaz.

Olsun! Usul bu... Perdenin arkasından iste! Peygamber Efendimiz'in âdet-i seniyesi.

Bir kapının zilini çaldınız, nasıl duracaksınız?

Peygamber Efendimiz ya yanı dönük dururdu, ya da arkası dönük dururdu.

“—Neden?”

İçerideki hanım kapıyı açar, bakar yabancı bir insan, hemen kapatır. Projektörler o tarafa dönmüş, sen ona dimdik bakıyorsan, açılmışsa, saçı açıksa, aynen görürsün. Onun için yan döneceksin. O seni görecektir, kapatacak.

Çünkü, o saatte beyi gelecekti;

“—Ha beyim geldi, trenden indi, sokağı döndü, merdivenlerden çıktı. Dur şuna bir şaka yapayım.” diye düşünebilir.

Kapıyı açar, ona bir oyun etmeye kalkar. Olabilir, insanlık hali. Yan döneceksin veya arkanı döneceksin.

Müslüman kapıyı çalıyor. İçeriden ses:

“—Kim o?”

“—Ben!”

Ne demek ben? Herkes ben. Ben denir mi? Adını söyle, künyeni say bakalım! İslâm her şeyde güzel usul koymuş, töre koymuş, kapıda duruşu bile ayarlamış.

Bütün bunların hepsi büyük, ana bir günah olan zinanın engellenmesi için, namusun korunması için. Bunlar İslâm'ın güzel tarafları...

İçki haram! Niye haram?

Bir önlem, bir tedbir olarak haram... İçki içildiği zaman insanın akli gittiğinden, çeşit çeşit dengesizlikler yaptığından Allah bir tedbir olarak içkiyi yasaklamış. Birinci ana tedbir akli giderici olan içkiyi yasaklamak.

“—Hocam şarap yasak deniliyormuş da biranın adı geçmiyormuş.”

Öyle saçma şey yok! Akli gideren her şey yasaktır!

“—Pekiyi, anladım, akıcı sıvı şeyleri içmeyeceğiz, sigarının içine birazcık afyon, kokain, esrar, LDS koysam koklasam.”

Koklayamazsın! Akli alan her şey yasak! Bazıları, “Çayın demlisi insanın kafasını tutar” diyorlar.

O tutuyorsa o da yasak, o kadar demli içme!

Bilmiyorum, böyle şeyler söyleniyor. Akli korumak mühimdir. İslâm’ın beş önemli tedbirinden birisi akli korumaktır.

İslâm niye gelmiş? İslâm’ın beş önemli ana hedefi var. Ana hedeflerinden birisi akli.

Pür silah, pür dikkat bir muhafız gibi insanoğlunun menfaatine gelmiş, insanoğlunun dünya ve âhîret saadetini korumak için gelmiş. İnsanın aklini korumayı hedef almış.

Akli alıp giden içki yasak!

“—Sonra?”

İçkinin imali yasak, taşınması yasak...

“—Hocam, ben zavallı bir hamalım, geçimimi zor temin ediyorum. Bu içki şişelerini buradan

semerime alıyorum, dükkâna indiriyorum.”

Hayır, yapamazsın! Haram, yasak! İçkiyi yasak kıldığı için aklı korumak için içkinin taşınmasını da yasak ediyor.

“—Hocam, ben hiç içki içmem ama işimiz icabı büromuza Amerikalı, Avrupalı insanlar geliyor. Onlar için kenarda bir Amerikan barım var. Dolabı açtığımızda içinde şişeler, votkalar, kadehler dizili oluyor. Kendim de elimi sürmüyorum, memuru çağırıyorum, o sunuyor.” Sundurmak da yasak, sunmak da yasak, ikram etmek de yasak. İslâm engelliyor, bütün suçları kabahatleri engelliyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize İslâm'ın güzelliklerini anlamayı nasib eylesin...

d. Cumartesi ve Pazar Günü Orucu

Peygamber SAS Efendimiz hakkında şöyle rivayet olunmuş; Ümmü Seleme RA'dan Beyhakî, el-Hakîm, Ahmed ibn-i Hanbel ve Taberânî rivayet etmiş:⁷

كَانَ أَكْثَرَ صَوْمِهِ السَّبْتُ وَالْأَحَدُ وَيَقُولُ هُمَا
يَوْمَا عِيدِ الْمُشْرِكِينَ فَأَحَبُّ أَنْ أُخَالِفَهُمْ
(حم. طب ك هق عن أم سلمة)

(*Kâne ekseru savmihî es-sebt ve'l-ehadü, ve yekûlü: Hümâ yevmâ iydi'l-müşrikîn, feuhubbü*

⁷ Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.146, no:2775; Hz. Ümm-ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.82, no:18066; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6825.

en ühàlifehüm)

(Kâne ekseru savmihî es-sebt ve'l-ehadü)
“Peygamber SAS Efendimiz cumartesi ve pazar gününü de çok oruç tutardı. *(Ve yekûlü)* Efendimiz SAS bu günlerde oruç tutması hakkında da; *(Hümâ yevmâ iydi'l-müşrikîn, feuhbü en ühàlifehüm)* ‘Bu iki gün müşriklerin bayram günleridir. Onlara muhalefet etmeyi seviyorum da ondan tutuyorum.’ derdi.”

Cumartesi günü ve pazar gününün kimlere yaradığını, ne olduğunu biliyorsunuz. Peygamber Efendimiz müslümanlara bir genel fikir veriyor; müslüman müslümanca yaşayacak, başkasını taklit etmeyecek. Müşrikler gibi olmak, onların kuyruğunda dümen suyunda gitmek, maymun gibi onları taklit etmek değil inadına muhalefet edecek.

Adam şapkacıymış. Ormanın kenarında istirahat ederken uyukladığı esnada maymunlar gelmişler, bütün şapkaları almışlar. Uyanmış bakmış, şapkalar yok. Maymunlar şapkaları başlarına geçirmiş, dalların üstünde duruyorlar. Bağırılmış çağırılmış, çare yok; şapkaları alamıyor. Kendi başındaki şapkayı çıkarmış, pat diye yere vurmuş. Bütün maymunlar da aynı şekilde onu taklit edip şapkayı yere atınca, şapkaları toplamış.

Bir fıkra ama gerçek olan tarafı, maymun ne gördüyse aynen taklit ediyor.

Müslümanlar maymun mu? Niye başkasını taklit etsin?

Müslümanın örfü, âdeti, töresi var; âyeti var,

hadisi var. Fıkıh var, alimlerin yaşam tarzı var, bizim dedelerimizden gördüğümüz güzel ahlâk var. Biz onları bırakır mıyız?

Lafta bırakmazdık ama fiilen bıraktık bile!

Dedelerimiz rüyada görseydi; “Fesühbanallah! Bu gece bir rüya gördüm, terden sıırılsıklam uyandım. Benim torunlar kâfirler gibi giyinmiş. Aman yâ Rabbi! Bu neye delalet eder?” diye ağlardı.

Dedelerimiz bizim nasıl giyindiğimizi, nasıl hareket ettiğimizi, evimizi nasıl süslediğimizi, nasıl el sıkıştığımızı, nasıl selamlaştığımızı, kadınların erkeklerin nasıl karıştığını rüyada görselerdi ağlardı.

Sahâbe-i Kirâm. Hz. Ömer zaman tünelinden geçip bu tarafa bir gelseydi, “Siz müslüman mısınız?” diye bizi nasıl kovalardı.

Nerede sahabe Müslümanlığı, nerede zamâne Müslümanlığı? Nerede onların Peygamber Efendimiz’in emrine uygun hareket etmesi, nerede şimdiki müslümanların kafası?

Kafalarının içinde akıl var mı?

İçinde değil, iki karış yukarısına bak, işte orada... İki karış yukarıda. Kafasının içi boş, akli iki karış yukarıda, akli havada geziyor. Akli bir geliyor bir gidiyor. Namaz kılarken geliyor, namazdan sonra gidiyor. Camiden çıktı mı akli da kafadan çıkıyor.

“—Sen demin camide namaz kıldığını gördüğüm adam değil miydin?”

“—Öyleydim ama şimdi akli kafamdan çıktı; iki

karış yukarıda.”

Başka türlü izahı mümkün değil.

Zaten Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:

“—Bir müslüman günah işlerken mü'min olarak işlemez, iman çıkar günahı öyle işler, ondan sonra iman geri gelir.”

İman ve akıl; ikisi yan yanadır, iman da çıkar akıl da gider.

Bizim birçok şeyimizi düzeltmemiz gerekiyor. Tam bir temizlik yapma arzusuyla;

“—Bende İslâmî olmayan ne var?” diye düşünmemiz gerekiyor.

Şu İslâmî değil, at; bu İslâmî değil, at. Hiçbir şey kalmayacağından korkarım!

“—Onu at, bunu at... Hocam hiç bir şey kalmayacak.”

Ama bu gidişle halimiz nereye varır bilmem. Birkaç adamı yan yana koyup sorsalar, al sana bilmece;

“—Söyle bakalım, bunlardan hangisi müslüman?”

Adam şöyle çenesini sıvazlar, durur; bu da tıraşlı bu da tıraşlı, bunun saç tıraşı bununkine benziyor. Kıyafetleri de öyle; o da blucin giymiş, bu da blucin giymiş. Bilemedim. Alnını kaşır, ensesini kaşır, tesadüfen bir tanesine:

“—Bu galiba...” der.

“—Bilemedin! O İngiliz.”

Peki, ne olacak? Her şeyimizle değişik olacağız.

“—Bu kıyafeti İslâmî kıyafet olduğu için giyiyorum.” diyeceğiz.

Bu kıyafeti hıristiyan giymiyor, yahudi giymiyor, müşrik

giymiyor. Bu kıyafet müslümanlara mahsus gibi görünen kıyafet. Sarığı ile şu haliyle uzaktan her gören müslüman olduğunu bilir.

“—Dış görünüşümüzden müslüman olduğumuzu bildirecek bir kıyafette olmamız gerekir.” dedi.

Amerikalı bir Müslüman Amerika’da bulunduğu şehirde arabasıyla gidiyormuş, kenarda bir kavga görmüş. Bakmış iki kimse birbiriyle mücadele ediyor.

“—Müdahale etsem mi etmesem mi?” diye düşünmüş?

“—Bana ne?” demiş, yürümüş gitmiş.

Ertesi gün öğrenmiş ki, o kavgadaki taraflardan bir tanesi müslümanmış ve maalesef öldürülmüş.

“—Eğer ben onun kıyafetinden, dış görünümünden müslüman olduğunu bilseydim, mutlaka arabamı durdurur, yardımına koşardım.” diyor.

Müslüman dış görünüşünden belli olmalı. Belli olmayacak bir kıyafetle olmaz.

Bak hadîs-i şerîf karşında... Efendimiz; (*Feuhibbu en uhalifehüm*) “Bu günler onların bayram günleridir, ben de onlara muhalefet etmeyi seviyorum.” diyor.

“—Siz misiniz bu günlerde bayram yapan? Ben de oruç tutacağım!”

Sen onlarla aynı olmayı seviyorsun. Sen onların kıyafetini, modasını takip ediyorsun.

“—Bakalım bu sene hangi kreasyonlar üretilmiş?”

Millet o kıyafetleri giyiyor. Etek yamuk, yırtmaçlı, şurası açık, burası kısa.

“—Bu sene bütün etekler kısa olacak.”

Bütün etekler kısalıyor. Geçen sene giyilen elbiselerin hepsi çöpe, bitti, modası geçmiş.

“—Onu giyersem komşular ne der? Utanırım.” diyor.

Hatta daha acaibini duydum. Güzel taraflarını söylüyoruz, aklımıza gelince kötü taraflarını da söyleyelim. Suudi Arabistan zenginleri arasında bazı hanımlar, düğüne gardıropla gidiyorlarmış. Bu kadar şaşkınlık da az olur!

Bir düğün esnasında bilmem kaç tane kıyafet giymiş, zenginliğini gösterecek ya! Bir ara bir kayboluyormuş, öbür odada bir değişiyormuş, bir başka kıyafetle geliyormuş, bir ara yine bir kayboluyormuş, başka bir kıyafetle geliyormuş.

Vitrinlerindeki kıyafetleri bir görseniz; kat kat, açık saçık, çeşit çeşit, allı pullu, pırıldayan yanan dönen şeyler. Süslü şeyleri de o kadar çok seviyorlar ki şaşırdım. Bavulla, hizmetçiyle gidiyorlarmış, iki üç defa kıyafet değişiyorlarmış.

Bu, işin dejenerasyonudur, tefessüh ettiğinin alâmetidir.

Kardeşlerimizden birisi anlatmıştı. Resmî bir heyet Almanya'ya gelmiş, bu kardeşimiz de elçilikte çalışıyormuş. Onunla beraber Finlandiya'ya gitmişler. Misafir oldukları için Türk heyetine bir yemek sunulmuş. Bizim arkadaş;

“—Aman domuz eti olmasın, haram et olmasın.” diye şöyle listeye bakmış, birkaç yemek ismi söylemiş.

Öteki Türkler'in domuz etiymiş, bilmem neymiş, aldırđıkları yok... Onlar ne ısmarlamışlarsa ısmarlamışlar. Yemek gelince birazcık yemiş, sonra da pek gözü tutmamış yememiş, bırakmış. Bir hanım garson gelmiş, sormuş:

“—Beyefendi, yemeğimizi beğenmediniz mi?”

“—Çok güzel olmuş, elinize sağlık.”

“—Buyurun yiyin?”

“—Teşekkür ederim, yemeyeceğim”

“—Ama olmaz, çok ayıp olur. Bizde tabağın içinde artık bırakmak çok ayıptır.” demiş, zorlamış, yedirmiş.

Öğretmenin beslenme saatinde küçük çocuğa yemek yedirdiği gibi zorlamış, yedirmiş.

Finlandiya'daki uygulamaya bakın; “Yarım bırakılması, sıyrılmaması ayıp olur!” diye zorla yediriyor. Bizde çay getiriliyor, çayın yarısı iade...

Niye? “Kibarlık olsun...” diye. Dibine kadar içerse ayıp oluyormuş, tabağı sıyırınca ayıp oluyormuş!

Peygamber Efendimiz emretmiş, ziyan olmaması daha iyi. Tabağı sıyıracaksın, hiçbir şey kalmayacak.

“–Yıkamadan, tertemiz olarak rafa kaldırabilirsiniz.” diye şaka da yapıyoruz.

Bütün bunların kökeninde insanın kendi kültürüne, örfüne, âdetine sevgisi, saygısı, inancı, itimadı, bağlılığı ve karşı tarafa tenkitçi gözle bakabilme şahsiyetinde, karakterinde olması yatıyor. İnsan kendisinden korkar tereddüt ederse;

“–Acaba beni ayıplarlar mı?” der.

Ama kendisinden emin olan bir insan modayı kendisi oluşturur;

“–Al İslâm modası, al şalvar modası, al manto modası, al harmani modası...” diyebilir.

Neden? Çünkü kendisine itimadı var, giyinmenin nasıl olması gerektiğini düşünüyor, ölçüyor biçiyor, şekli ortaya koyuyor.

Onun için şahsiyetinizi bulun, İslâm’ın çizgisine gelin! Peygamber SAS’in işaretine dikkat edin!

Peygamber Efendimiz onlara muhalefet etmeyi seviyordu. Biz de onların kuyruğunda, onları taklit etme yoluyla ömrümüzü heba etmeyelim, boşa geçirmeyelim!

e. Peygamber SAS’in En Çok Yaptığı Dua

Ahmed ibn-i Hanbel, Beyhâkî ve Ebû Dâvud (*Rahmetu’llâhi aleyhim ecmaîn*) Enes RA’dan rivayet etmişler:⁸

⁸ Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.198, no:4855; Ebû Dâvud, *Sünen*,

كَانَ أَكْثَرُ دَعْوَةٍ يَدْعُو بِهَا رَبَّنَا أَتِنَا فِي الدُّنْيَا
حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

(حم. ق. د. عن أنس)

RE. 543/1 (*Kâne ekseru da'vetin yed'û bihâ: Rabbenâ âtinâ fi'ddünyâ haseneten, ve fi'l-âhireti haseneten, ve kınâ azâbe'n-nâr*)

(*Kâne ekseru da'vetin yed'û bihâ*) “Peygamber Efendimiz’in çokça yaptıkları dua şudur, ekseriyetle duası şöyleydi:

رَبَّنَا أَتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

(البقرة: ٢٠١)

(*Rabbenâ âtinâ fi'd-dünyâ haseneten, ve fi'l-âhireti haseneten, ve kınâ azâbe'n-nâr*)
(Bakara, 2/201)

Bu duayı hepimiz biliyoruz. Namazda tahiyat’tan sonra, selâm vermeden önce okuyoruz. Bu dua Kur’ân-ı Kerîm’den dir. Allahu Teâlâ Hazretleri bu duayı müslümanlara işaret eylemiş, öğretmiş oluyor.

(*Rabbenâ*)”Ey bizim Rabbimiz! (*Âtinâ fi'd-*

c.IV, s.315, no:1298; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.101, no:12000; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.282, no:6372; Neseî, *Süne-nü'l-Kübrâ*, c.VI, s.261, no:10895; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.7, no:3893; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.73, no:18020; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6826.

dünyâ haseneten) Bize dünyada bir iyilik ver. (*Ve fi'l-âhireti haseneten*) Âhirette de bir iyilik ver. (*Ve kınâ azâbe'n-nâr*) Ve bizi cehennem ateşinin azabından hıfz eyle, koru, mahfuz eyle, bizi o ateşe düşürme.”

Mehmed Zâhid Kotku Hocamız Rh.A, kitabın kenarına şöyle yazmış:

لِيَتَوَصَّلَ بِهَا إِلَى الْأَخِرَةِ عَلَى مَا يُرْضِيكَ

(*Li-yütevassale bihâ ile'l-âhireti alâ mâ yurdîke*) “Yâ Rabbi! Seni hoşnut ve razı edecek, onunla âhiretteki sevaplara erişmemize yarayacak iyilik ver...”

“—Dünyada iyilik ver.” diyoruz ya, bu iyilik nedir? Mal çokluğu mudur?

Hayır, asla ve kat'a! Her zaman mal çokluğu değil. Bazen ve çok kere malın çokluğu insanı sapıtır. İnsanın kendisi sapıtmazsa çocuğu sapıtır, çocuğu sapıtmazsa torunu sapıtır. Bir nesil, iki nesil sonra bakarsın, zengin şımarmış, raydan çıkmış, namazı bırakmış.

İhvanımızdan nice insanların, ismi gazetelerde geçen çocukları var. Babaları namaz için beş vakit buraya, camiye gelirlerdi. Onlar nerede?

Zengin oldular, meşhur oldular, fabrikaları var; gelemiyorlar. “Ev hayatları nasıl?” bilmiyoruz, ailelerini yakından tanımıyoruz, belki evde namazlarını bile kılmıyorlar. Muhtaç olsaydı, hasta olsaydı nasıl da namaza gelirdi; işi vardı nasıl nasıl gelirdi. Parası pulu çok olunca, ihtiyacı olmayınca, “Nerede keyif yapacağım?”

diye düşünmekten dua etmek aklına gelmiyor.

Onun için dünyada iyilikten maksat, âhirette insanı azaptan kurtaracak, Allah'ın rızasına erdirecek şeyler demek. Hayırlı evlat, hayırlı mal, hayırlı iş, hayırlı amel; bunlar dünyadaki iyilikler...

Bir insan ömrünü zevkle, sefayla, zenginlikle, yemekle, içmekle, göbek büyütmeyle geçirse; Allah'ın sevmediği bir kul olarak, gafil olarak ölse, bu dünyada bir iyilik kazanmış olur mu? Olmaz.

Sâlebe isminde bir şahıs Peygamber Efendimiz'e geldi. Sâlebe'nin hikâyesi herkesin ezberinde olmalı.

“—Yâ Rasûlallah! Çok fakirim. Fakirlik canıma tâk etti, dua et de zengin olayım.” dedi.

Peygamber Efendimiz;

“—Ey Sâlebe! Şükrünü edâ edebileceğin az mal, zengin olmandan, çok mal sahibi olmandan daha hayırlıdır. Benden böyle şey isteme!” dedi.

Gitti o, bir müddet sonra yine geldi:

“—Yâ Rasûlallah! Fakirliğe dayanamıyorum, çok yoksulum, çok sıkıntı çekiyorum. Dua et de zengin olayım.” dedi.

“—Yâ Sâlebe! Ben sana demedim mi, ‘Şükrünü edâ edebileceğin az bir mal, şükründen âciz kalıp seni azdıracak, sapıtacak, hak

yoldan alıkoyacak çok maldan daha hayırlıdır.’ İsteme bunu...” Yine yutkundu gitti. Üçüncü sefer yine geldi:

“—Ya Rasûlallah! Artık dayanamıyorum, dua buyur da ben zengin olayım!” dedi.

Rasûlüllah’ın duasının kabul edileceğini herkes biliyor. Cümle cihan halkı biliyor. Müslümanların hepsi biliyor. Ne istese olacak. O da elini açtı:

“—Yâ Rabbi! Sâlebe’ye istediğini ver!” dedi.

Ondan sonra Sâlebe’nin koyunları kuzulamaya, develeri yavrulamaya, davarları artmaya, malları çoğalmaya başladı. Onlara bakmak için meşguliyeti arttı. Eskiden, meşguliyeti az olduğundan camiye gelirdi, artık camiye gelemez oldu.

Camiye gelememek şimdi de aynı tehlikedir; bir insan işinden dolayı camiye gelemiyorsa, o ağlasın! Rasûlullah’ın camisine gelememek de kötü, İskenderpaşa Camii’ne gelememek de kötü, iş vaktinde işyerindeki camiye gidememek de kötü...

Eskiden buraya gelen nice insan vardı, şimdi gelemiyor.

Ağla sen! Niye gelemediğini düşün de ağla!

Camiye gelememek büyük mahrumiyettir; “Allah seni evine misafir olarak kabul etmiyor.” demektir, Türkçesi o. Allah seni evinde görmek istemiyor, “Nerede dolaşırsan dolaş, git, gelme evime!” diyor.

Allah bizi camiden ayırmasın, rızasından ayırmasın...

Sâlebe camiye gelememeye başladı. Rasûlullah’ın imamlık yaptığı, namaz kıldığı camiye gelememeye başladı. Şimdi o mal onun için ha-

yırlı mı oldu? Peygamber Efendimiz soruyordu: “—Sâlebe’ye ne oldu?”

“—Yâ Rasûlallah! Sürüleri çoğaldı, malları arttı, onlara bakacağım derken gelemiyor, başını kaşıyacak zamanı olmuyor”

Bir zaman geçti, Sâlebe cumaları da gelememeye başladı.

“—Sâlebe’ye ne oldu?”

“—Yâ Rasûlallah! Medine’de değil, hayvanlara otlak bulmak için onları uzaklardaki yaylalara götürüyor, ancak oralarda otlatabiliyor. Sürüsü çok, malı çok; onlarla meşguliyetten cumaya da gelemiyor.”

Peygamber Efendimiz hep soruyordu, arkasından da; “—Yazık oldu Sâlebe’ye! Yazık oldu Sâlebe’ye!” diyordu.

Demek ki mal çokluğu hasene değilmiş. (*Rabbenâ âtinâ fi’ddünyâ haseneten*) derken, o hasene her zaman “mal çokluğu” diye anlaşılmasın!

Herkes paranın her kapıyı açtığını görüp, ille mal istiyor; “—Yâ Rabbi! Bana mal ver, çuvalla para ver.” diyor.

Nasreddin Hoca’nın; “100 tane olsun, 99 altın olursa kabul etmem.” dediği gibi, boyna istiyor. Neredeyse çek yazılmasını isteyecek; boyna para istiyor.

Hayırlısını iste! Hakiki hasene insanı Allah’ın rızasına götüren şeydir. Hakiki hasene âhirette insanın yüzünü güldürecek şeydir. Âhirette felâkete uğratacaksa, o hasene olmaz!

Onun için izah çok hoşuma gitti de onu da size okudum. Hocamızın kenarına dipnot olarak yazmış olduğu izah çok önemli. Dünyada da iyilik ver ama bu para demek değil! Hayırlı evlat, hayırlı hanım...

Öyle hanım vardır ki:

“—Efendi kalk! Ne yapıyorsun? Teheccüd namazı geçiyor, şu namazı kıl.” der.

Öyle hanım vardır ki:

“—Bana gerdanlık al, küpe al. Nereden kazanırsan kazan, getir!” der.

“—Akşama şunu isterim, filanca yere gideceğim, düğünde giyecek şeyim kalmadı, nereden bulursan bul!” der.

Tazyik eder rüşvet aldırır; tazyik eder hırsızlık yaptırır.

Kadının hayırlısı, evladın hayırlısı, malın hayırlısı, hayatın hayırlısı, ilmin hayırlısı, her şeyin hayırlısı... Allah her şeyin hayırlısını versin.

(Ve fi'l-âhireti haseneten) “Âhirette de iyilik ver yâ Rabbi! *(Ve kınâ azâbe'n-nâr)* Ve bizi cehennem azabına düşürme, ateşlere yakma, azaplara uğratma, bizi koru!” demiş oluyor ki işin aslı esası budur.

Uzun lafın kıyası budur; bir insan cehennem azabından kurtuldu mu, cehenneme düşmedi mi, cennete girdi mi tamam yaşadı; devlet onun, nimet onun, fevz ü felâh onun... Ne mutlu ki cennete girdi!

Ümmetin en büyüklerinden olan zâtlar bile,

“Cennete en son girenlerden olsam!” diye temenni etmişler. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfte anlatmış da, cennete en son girecek mü'min kişiden sonra iş bitiyor, hesap yekûne varıyor. Cehennemden en son o çıkacak. Cezası kadar yandıktan sonra en son o çıkmış oluyor. Ötekiler çıktı çıktı çıktı, artık en sonuncu şahıs bu. Gazeteciler olsa fotoğrafını çekerler.

Hani bazen “bir milyonuncu müşteri” diye kapının arkasında bekliyorlar, adamın bir şeyden haberi yok, mağazanın içine giriyor, flaşlar patlıyor. Ne olmuş?

“—Mağazaya giren bir milyonuncu müşteri sensin, al sana şu mükâfat!” dedikleri gibi.

Cehennemden en son çıkan kişi yanmış, cezayı çekmiş, azabı görmüş ama neticede mü'min olduğundan, imanı olduğundan, Lâ ilâhe illallah ehli olduğundan cehennemden çıkacak, cennete en son giren olacak. Cehennemden çıkacaklar çıktı, daha önceden gittiler. Ondan sonra girecek kimse kalmadı. Sahabenin en büyükleri, evliyâullahın en büyükleri bile; “Onun ben olduğumu bir bilsem, ona bile razıyım!” demişler.

Peki, cehennemde ebedî kalanların hali ne olacak?

Cehennemin kapıları kapatılacak; nur yok, ışık yok, ebedî azap var... Ölüm kaldırılacak.

لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِيمَوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْهُ

عَذَابِهَا

(*Lâ yukdà aleyhim feyemûtû*) “Cehennemde azab görenler de keşke ölseler kurtulacaklar ama, ölmek yok ki ölüp de kurtulsunlar! (*Ve lâ yuhaffefü anhüm min azâbihâ*) Azapları da hafiflemez.” (Fâtır, 35/36)

هُمُ فِيهَا خَالِدُونَ

(البقرة: ٣٩)

(*Hüm fîhâ hâlidûn*) [Onlar orada, cehennemde ebedî olarak kalacaklar.] (Bakara, 2/39)

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dünyada da, âhirette de iyiliklere erdirsin. İyiliğin ne olduğunu O biliyor. Yâ Rabbi! İyiliğin ne olduğunu ve her işin iç yüzünü sen biliyorsun; iyilik neyse bize onu ver...

Fuzûlî, Türk Edebiyatı'nın en büyük şairlerinden, Kânûnî devrinde yaşamış, meşhur bir zât. El açmış, şiir yazmış, bir gazelinde şöyle dua ediyor:

*Ben bilmezem bana gereken, sen hakîmsin,
Men eyle verme ne gerekmez bana bana...*

Edebî sanatlarla süslü, vezinli kafiyeli bir söz söylüyor. Mânası şu:

“—Yâ Rabbi! Ben bilmiyorum, sen biliyorsun. Bana neyin gerekmediğini ben bilmem. Belki gerekmeyen şeyi isteyebilirim ama onun bana gerekmediğini sen bilirsin. Hakîmsin, her şeyi hikmetli yaparsın; neyin gerektiğini neyin gerekmediğini bilirsin. Bana gerekmeyeni istesem dahi verme!” diye dua ediyor.

Ama haklı, işin doğrusu öyledir. Biz bilmiyoruz, her şeyi Allah CC biliyor.

Sâlebe işin sonunun bu kadar feci olacağını bilseydi o malı istemezdi. Çünkü âhiret sevabı daha üstün. Sâlebe, Peygamber Efendimiz'in darıldığı bir kimse oldu. Peygamber Efendimiz ona darıldı. Neden darıldı?

Camiye gelemediğinden insan nursuzlaşıyor da ama asıl neden darıldı biliyor musunuz?

Zekât âyeti indi. Müslümanlar mallarından bir miktar ayıracaklar, hak yolda verecekler. Zengin malında fakirin hakkı var! Ayıracak verecek! O kendi malı değil; Allah ona verdi, “Şu kadarını da fakire ver!” dedi, o onun hakkı.

Şimdi ben cebimden çıkarsam, bir arkadaşına bin lira versem ve şöyle desem:

“—Al, bu paranın 975 lirası senin, 25 lirasını da mahalledeki şu fakir şahsa vereceksin.”

Böyle diyebilirim, değil mi? O da o 25 lirayı vermese, cebine atsa olur mu? Olmaz. Ben ona verirken, “Şu kadarı senin, şu kadarını da mahalledeki fakire vereceksin!” dedim.

Allah da bize mal verirken, zenginlik verirken;

“—Paranın kırkta birini fakire vereceksin!” buyurmuş.

“—Tarla ziraatinin, mahsulünün onda birini fakire vereceksin!” buyurmuş.

Onun özel adı ne? *Öşür*... Millet şimdi tarımdan vergi vermiyor, zekât vermiyor. Allah istemiş, öyle şey olur mu?

Allah istemiş, emretmiş; malının, arazi mahsulâtının öşrünü verecek. Kendisi sulayarak, zahmet çekerek yetiştiriyorsa yirmide birini verecek. Kendiliğinden; yağmurla, toprağın bereketiyle oluyorsa onda birini verecek, öşrünü verecek. Buğdayının, arpasının, fındığının, pancarının onda birini hak yola verecek. Para ise kırkta birini verecek, koyun ise kırk tanede bir tanesini verecek.

Deve ise ne olacak? Sığırsa ne olacak? Hepsinin hesabı var, vermesi gerekiyor; kendisinin değil... Allah-u Teâlâ Hazretleri öyle emrediyor, onu dinlemiyor. Kendisinin olmayan şeyi alıyor, onu yiyor, harama giriyor.

Zekât âyeti indi. “Zenginler şu nisbette develelerinden, koyunlarından, mahsullerinden verecekler.” diye âyet indi. Peygamber Efendimiz vazifeli kimseleri zengin müslümanlara gönderdi. Herkes verdi. Sâlebe’ye de geldiler:

“—Zekât âyeti indi; malından, devenden, koyunundan şu kadarını vereceksin, Rasûlüllah haber gönderdi.” dediler.

Sâlebe veremedi! Allah’ın farzını dinlemedi. Rasûlüllah’ın habercisine, zekât için görevlendirdiği kimseye zekâtını vermedi. Rasûlüllah onun için darıldı. Çünkü farzı tutmadı. Bir düşünün, içimizde Rasûlüllah’ın darıldığı ne kadar insan vardır!

Aman yâ Rabbî! Rasûlüllah’ın Sâlebe’ye zekât vermediği için darıldığını bilse, acaba o zekâtı yanında tutabilir mi? Ateş gibi yakar insanı. Cebini yakar, derisini yakar. Ama bilmiyor.

Zekât vermeyenlere söyleyin:

“—Rasûlüllah zekât vermeyenlere darılmış ha! Ayağını denk al!” diye bu haberi iletin.

Müslümanların bunca ihtiyacı varken malının kırkta birini veremiyor! Bu ne biçim müslüman!

Rasûlüllah darıldı. Bir zaman geçti, zekâtı vermeye gönlü yatar gibi oldu ama bu kez de Rasûlüllah almadı.

Neden? Çünkü farzı inkâr eden kâfir olur, kâfirden zekât almaya lüzum yok! Herhalde bu mantıktan, bu muhakemeden, bu hükümden dolayı Rasûlüllah ondan almadı.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz halife oldu. Rasûlüllah Efendimiz âhirete dargın göçtü, Sâlebe Rasûlüllah Efendimiz’in gönlünü alamadı, mahrum kaldı. Rasûlüllah Efendimiz âhirete göçtü. Utanıyor, kabahatini biliyor, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e geldi, dedi ki:

“—Zekâtımı vereyim!”

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz nasıl bir kimse?

Ümmetin en faziletlisi... Halife olduğunda bazı kabileler kendisine haber göndermişler:

“—Yâ Ebû Bekir! Namaz kılacağız tamam ama bizden zekât isteme!”

Kaytarmaya çalışıyorlar. Namaz kılmak kolay, yatıp kalkıyor, bir şey değil ama mal canın yongası olduğundan zekâtı vermek zor geliyor. İnsanoğlunun tabiatı bu... Pinti bu insanoğlu, cimri! Allah o kadar veriyor da o küçük bir parçasını veremiyor! Ne mantık! Ne kadar cahil

şu insanoğlu, ne kadar zalim! “Vermeyelim!” diye Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimizle pazarlık yapmaya kalktılar.

Ebû Bekr-i Sıddîk anladı tabii, ârif insan:

“—Rasûlüllah zamanında verdiğiniz zekât neyse aynen onu verirsiniz, ya da sizden zorla almak için her birinizle savaşıyorum!” dedi.

Öyle dinden dönmek yok! Dinin farzlarını, ahkâmını değiştirmek yok!

أَفْتُوْا مَنْوَنَ بَبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بَبَعْضِ

(البقرة: ٨٥)

(*Efetü'minûne bi-ba'di'l-kitâbi ve tekfurûne bi-ba'd*) “Allah’ın kitabının bir kısmına inanacaksınız da, bir kısmını red mi edeceksiniz? Öyle şey olur mu?” (Bakara, 2/85)

Allah’ın bazı âyetlerine inanıp da bazılarını inkâr mı ediyorsunuz? Öyle saçma şey mi olur?

Allah’ın dini bir bütündür, ya tutarsın ya tutmazsın. Farzların hepsi de önemlidir. Takım halindedir, öyle “yarısını al, yarısını alma” olmaz!

“—On beş ciltlik tefsir kitabının üçüncü cildini verir misin?”

“—Takımı niye bozayım? Ne diye vereyim? Eksik kalır, öyle şey olur mu?”

Müslümanlık da bir bütündür, bazısını almak bazısını almamak olmaz.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz;

“—Her birinizle savaşıyorum, hepinizin canına okurum; hizaya gelin, aklınızı başınıza toplayın, teklifiniz İslâm’ın ruhuna aykırı.” dedi.

Çünkü, inkâr ettikleri zaman onlar da savaşılabacak duruma düşüyorlar. Bu zihniyetteki Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e Sâlebe sallana sallana geldi, dedi ki:

“—Zekâtımı vermek istiyorum!”

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’in ona cevabına bakın:

“—Rasûlüllah’ın senden almadığı zekâtı ben nasıl alırım? Rasûlüllah almamış, ben nasıl alırım. Sen beni para canlısı mı sanıyorsun. Para için mi kabileler ile harp ederim dedim?”

Para senin başına çalınısın... Kendisinin kaç bin altını vardı da İslâm yolunda sarf etti. Elbiselerini de verdi de hasıra büründü.

Para canlısı mı Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz? Gece gündüz ağlayan mübarek...

“—Rasûlüllah’ın almadığı şeyi ben senden nasıl alırım?” dedi, “Git!” dedi. Almadı.

Hız Ömer Efendimiz de almadı.

Onun için, Allah bir insana darılmasın... Rasûlüllah bir insana darılmasın...

Bizim kabahatlerimiz, kusurlarımız çok fazladır, Rabbimiz affetsin bizi... Cahilliğimizden yapıyoruz. Çocuklardan da beteriz de çok cahiliz, çok gafiliz de, ateşle oynadığımızın farkında değiliz de, yaptığımız edepsizliğin kime karşı olduğunu, ne kadar büyük edepsizlik

olduğunu düşünemiyoruz da ondan yapıyoruz. Anlatılınca anlıyoruz da, gözümüz yaşıyor da düşünmediğimiz zaman da bu haltları hep yiyor müslümanlar. Allah affetsin...

Fâtiha-ı şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
24. 09. 1989 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

